

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **N. T. H.**
zastoupena Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2020, č. j. MV-141042-7/SO-2020

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 17. 7. 2020, č. j. OAM-34614-25/DP-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ, podané podle ust. § 44a zákona č. 356/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

II.

Žaloba

2. Žalobkyně svou žalobu odůvodnila tím, že nebyl naplněn důvod pro zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, přičemž podstata žalobní argumentace směřovala proti nevyhovění žádosti žalobkyně o přerušení řízení podle ust. § 64 odst. 2 správního řádu, kdy žádost žalobkyně o přerušení řízení nebyla obstrukční, neboť potřebovala čas alespoň do konce roku 2020, aby se mohla poté, co jí byla oprávněnost pobytu obnovena, pokusit o opětovné zahájení podnikatelské činnosti a získání dostatečných příjmů na území.
3. Žalobkyně popřela, že s ní bylo vedeno standardním způsobem správní řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, kdy dobrodiní tzv. fikce dlouhodobého pobytu umožnilo žalobkyni vykonávat samostatnou výdělečnou činnost. Podle žalobkyně jí totiž nesvědčilo žádné pobytové oprávnění ani fikce, což prokazuje fakt, že s ní cizinecká policie zahájila dne 17. 2. 2020 řízení o správním vyhoštění č. j. KRPA-57535/ČJ-2020-000022-SV z důvodu neoprávněného pobytu na území, a to na základě cizineckého informačního systému. K zastavení tohoto řízení došlo až usnesením ze dne 30. 4. 2020, č. j. KRPA-57535-19/ČJ-2020-000022-SV. Tato tvrzení navrhla žalobkyně prokázat listinami přiloženými k žalobě.
4. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobní body vypořádala v napadeném rozhodnutí jako odvolací námitky. Podle žalované nebyly písemnosti cizinecké policie z řízení o vyhoštění žalobkyně k žalobě na podporu jejího tvrzení ve smyslu ust. § 52 správního řádu jako důkaz přiloženy.
6. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika

7. Žalobkyně v replice uvedla, že trvá na své žalobní argumentaci odlišné od argumentace v odvolacím řízení, která nebyla vyjádřením žalované k žalobě vyvrácena. Dodala, že písemnosti cizinecké policie byly k žalobě jako důkaz na podporu tvrzení přiloženy.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích a dodali následující.
9. Žalovaná poukázala na to, že jí není zřejmé, z jakého důvodu žalobkyně nepodnikala, kdy to vypadá tak, že si žalobkyně podnikání sama zakázala. Žalovaná nevidí žádný důvod nezávislý na vůli žalobkyně, který by představoval překážku podnikání žalobkyně. Poukázala na to, že žalobkyně netvrdí, že by byla nucena správními orgány živnost přerušit, ani že by jí byl výkon podnikání nebo udělení živnostenského oprávnění odpírány. K tomu zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně se domnívala, že nesmí podnikat, protože neměla oprávnění k pobytu na území.
10. Dále žalovaná uvedla, že listiny týkající se řízení o vyhoštění žalobkyně nijak nevysvětlují, proč žalobkyně přerušila v březnu 2018 živnost a podnikání neobnovila ani po zastavení řízení o správním vyhoštění v dubnu 2020. Na to reagoval zástupce žalobkyně tak, že žalobkyně nevěděla, z jakého důvodu bylo řízení o správním vyhoštění zastaveno, a důvodně se domnívala, že na území pobývá bez pobytového oprávnění.

VI.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je nedůvodná.
13. Soud vyšel z následující právní úpravy.
14. Podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu platí, že nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
15. Podle § 64 odst. 2 správního řádu platí, že v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušением souhlasí všichni.
16. Ust. § 64 odst. 4 správního řádu stanoví, že řízení lze přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka.
17. Podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
18. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.

19. Dne 20. 10. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ. Po rozmanitých procesních peripetiích byla žalobkyně správním orgánem prvního stupně vyzvána výzvou ze dne 28. 4. 2020, č. j. OAM-34614-15/DP-2019, k předložení aktuálních náležitostí žádosti do 30 dnů od doručení výzvy, jinak bude o žádosti rozhodnuto negativně. Výzva byla doručena zástupci žalobkyně dne 4. 5. 2020, když však následně požádal zástupce žalobkyně o prodloužení této lhůty do 30 dnů od umožnění nahlédnutí do správního spisu, k němuž došlo dne 17. 6. 2020. Dále správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 22. 6. 2020 prodloužil žalobkyni lhůtu do 2. 7. 2020. Žalobkyně podáním ze dne 1. 7. 2020 požádala o její prodloužení a přerušení řízení do 31. 12. 2020 s odůvodněním, že řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno, kdy cizinecká policie z důvodu těchto záznamů v CIS s žalobkyní vede řízení o vyhoštění – žalobkyně marně požádala o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu, které podmiňuje vyřízení živnostenského oprávnění, zahájení podnikání a zajištění dostatečného příjmu, kdy v prodloužené lhůtě slíbila žalobkyně doložit nejen doklady o příjmu, ale i ostatní vyžádané náležitosti žádosti.
20. Usnesením ze dne 14. 7. 2020, č. j. OAM-34614-24/DP-2019, správní orgán prvního stupně žádosti žalobkyně o přerušení řízení do 31. 12. 2020 nevyhověl s odůvodněním, že žalobkyně byla marně vyzvána nejen k doložení příjmů, ale i k předložení cestovního dokladu, dokladu o zajištění ubytování, dokladu o zdravotním pojištění, aniž by žalobkyně uvedla, proč tyto doklady nemůže předložit. Prvoinstančním rozhodnutím bylo řízení o žádosti žalobkyně zastaveno podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu s odůvodněním, že žalobkyně přes výzvu nedoložila cestovní doklad a doklady o ubytování a zdravotním pojištění, aniž důvod nepředložení uvedla.
21. V odvolacím řízení žalobkyně předložila svůj cestovní doklad. Žalovaná usnesením ze dne 2. 11. 2020, čj. MV-141042-6/SP-2020, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení správního orgánu prvního stupně o nepřerušení řízení. Žalobkyně podle živnostenského rejstříku ukončila činnost provozovny dne 31. 3. 2017 a přerušila podnikání dne 7. 3. 2018 - nelze čekat do doby, než žalobkyně podnikání zahájí. Přerušení řízení by bylo za této situace v rozporu s ust. § 64 odst. 4, § 39, § 65 odst. 1 a § 6 správního řádu a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, čj. 11 A 13/2010-25. Žalovaná uvedla, že by došlo k neúměrnému protahování řízení, kdy žalobkyni byla k její žádosti prodloužena lhůta k doplnění náležitostí žádosti do 2. 7. 2020, kdy dne 1. 7. 2020 znovu požádala o prodloužení lhůty do 31. 12. 2020. Žalovaná poukázala na to, že od 3. 3. 2020, kdy bylo zrušeno původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení, se mohla žalobkyně zajímat o osvědčení o oprávněnosti k pobytu, kdy k zajištění dokladů jí byl dán prostor až do 14. 7. 2020.
22. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno následovně: K námitce žalobkyně, že nemohla podnikat, a proto ve stanovené lhůtě nemohla prokázat, že má zajištěný dostatečný a pravidelný měsíční příjem, žalovaná uvedla, že žalobkyně toto své tvrzení ve smyslu § 52 správního řádu neprokázala. Žalobkyně byla povinna doložit vyžádané doklady. Z živnostenského rejstříku vyplynulo, že provozování živností žalobkyně bylo přerušeno od 7. 3. 2018 do 31. 3. 2023, přičemž k ukončení činnosti v provozovně došlo ke dni 31. 3. 2017. Žalobkyně tudíž fakticky nepodniká. Není možné čekat do doby, než žalobkyně zahájí svou podnikatelskou činnost k tomu, aby byla schopna prokázat, že má zajištěný dostatečný a pravidelný měsíční příjem. Ust. § 64 odst. 2 správního řádu je třeba vykládat v souvislosti s dalšími ustanoveními správního řádu upravujícími

přerušení řízení, především s ust. § 64 odst. 4, podle něhož lze řízení přerušit na dobu nezbytně nutnou. Podle ust. § 39 správního řádu je to Ministerstvo vnitra, kdo určí lhůtu k odstranění vady žádosti tak, aby byla přiměřená okolnostem případu. Podle ust. § 65 odst. 1 správního řádu jsou pak ministerstvo vnitra i samotní účastníci řízení po dobu přerušení řízení povinni činit úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušení. Tento požadavek úzce souvisí podle žalované se zásadami procesní ekonomie a dobré správy, jež jsou zakotveny v ust. § 6 správního řádu. Žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze dne 30. 11. 2010, čj. 11 A 13/2010-25. Dle žalované by došlo k neúměrnému protahování správního řízení, kdy žalobkyně prostřednictvím zmocněného zástupce podala dne 1. 7. 2020 znovu žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad a přerušení řízení do 31. 12. 2020, které nebylo vyhověno. Správní orgány jednaly v souladu se zásadami správního řízení včetně procesní ekonomie. Žalovaná odkázala na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a zdůraznila k osvědčení o oprávněnosti k pobytu, které žalobkyně potřebuje pro živnostenský úřad k ohlášení živnosti, že se žalobkyně mohla o osvědčení o oprávněnosti k pobytu zajímat již od vydání rozhodnutí ze dne 3. 3. 2020, kdy tak měla až do 14. 7. 2020 dostatek prostoru k doložení požadovaných dokladů stanovených zákonem. Žalovaná poukázala na to, že pokud žalobkyně disponovala alespoň ostatními doklady, měla tyto doložit již v rámci prvoinstančního řízení, což však neučinila. Žalobkyně nebyla vzhledem k ust. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců zkrácena na svém právu nerušeně pobývat na území ČR a tak mohla vyvinout veškeré úsilí k doložení chybějících dokladů. Výzva k odstranění vad žádosti ze dne 28. 4. 2020 a současně výzva k poskytnutí součinnosti byly žalobkyni řádně doručeny, tudíž si musela být vědoma toho, že její žádost trpí vadami, které je nutné odstranit, kdy současně byla řádně poučena o následcích neodstranění těchto vad. Jelikož však žalobkyně vady žádosti neodstranila, bylo správní řízení ve věci žádosti žalobkyně správně zastaveno podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

23. Soud k návrhu žalobkyně provedl k důkazu sdělení cizinecké policie ze dne 19. 2., 29. 3. a 30. 4. 2020, kdy šlo o listiny, které nejsou součástí správního spisu a žalobkyně je ve správním řízení k důkazu nepředložila.
24. Pokud žalobkyně v průběhu správního řízení tyto tři listiny, které se nepochybně dostaly do její dispozice v době trvání správního řízení, nepředložila, nemůže k nim při svém rozhodování soud s odkazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlížet. Soud poukazuje i na to, že rozsah, v jakém byla žalovaná povinna napadené rozhodnutí přezkoumat, vyplývá z ust. § 89 odst. 2 správního řádu, který závazně určuje správnímu orgánu meze odvolacího přezkumu. Zákonost rozhodnutí a řízení předcházejícího jeho vydání zkoumá odvolací orgán obecně, na základě skutečností zřejmých ze spisu. Vymezení konkrétních odvolacích námitek ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu proti prvostupňovému rozhodnutí bylo zcela v dispozici žalobkyně, která však řízením o správním vyhoštění v odvolání nijak neargumentovala. Žalovaná proto nemohla pochybit při posouzení okolností či důsledků řízení o vyhoštění žalobkyně. Žalobní argumentace vztahující se k řízení o vyhoštění se tedy mýjela důvody rozhodnutí, kdy argumentaci tímto řízením žalobkyně do odvolacího řízení nevnesla, tudíž nemohla ovlivnit zákonost napadeného rozhodnutí.
25. Nyní k dalším žalobním námitkám.
26. Žalobkyně nezpochybňovala, že byla povinna nejpozději k výzvě správního orgánu prvního stupně (srov. výše uvedené ust. § 45 odst. 2 správního řádu) předložit cestovní

doklad [viz ust. § 44a odst. 5 věta druhá ve spojení s ust. § 46 odst. 7 písm. a) ve spojení s ust. § 31 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], dále doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území [viz ust. § 44a odst. 5 věta druhá ve spojení s ust. § 46 odst. 7 písm. a) ve spojení s ust. § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] a doklad o cestovním zdravotním pojištění [viz ust. § 44a odst. 5 věta druhá ve spojení s ust. § 46 odst. 7 písm. g) zákona o pobytu cizinců]. Žalobkyně nezpochybňovala ani to, že byla správním orgánem vyzvána dne 4. 5. 2020 k předložení těchto dokladů do 30 dnů, tj. do 3. 6. 2020, kdy byla současně poučena o tom, že nepředloží-li vyžádané doklady, bude o její žádost rozhodnuto negativně. Dne 29. 5. 2020, tzn. po uplynutí 25 dnů z 30 dnů stanovené lhůty žalobkyně požádala o prodloužení lhůty na 30 dnů od možnosti nahlédnutí do správního spisu, k čemuž došlo dne 17. 6. 2020. Následně správní orgán prvního stupně poskytl žalobkyni další lhůtu do 2. 7. 2020. Takto byl dán žalobkyni celkem prostor 59 dnů (od 4. 5. do 2. 7. 2020) k vyhovění výzvě k předložení dokladů. V této době žalobkyně jen žádala správní orgán prvního stupně o nahlédnutí do spisu s odůvodněním, že doloží doklady požadované ve výzvě do 30 dnů od nahlédnutí do spisu. Jeden den před uplynutím lhůty, tj. dne 1. 7. 2020, žalobkyně poprvé sdělila, že je s ní vedeno řízení o správním vyhoštění, tudíž nemohla vykonávat živnost, kdy poté, co jí bude vydán doklad o oprávněnosti pobytu, začne si vyřizovat živnostenské oprávnění, zahájí podnikání a zajistí si tak dostatečný příjem, který následně prokáže, a požádala o prodloužení lhůty do 31. 12. 2020, tj. o 183 dnů. K ostatním vyžádaným dokladům žalobkyně sdělila, že je dodá spolu s dokladem o příjmu.

27. Z žaloby vyplývá, že žalobkyně nezpochybňuje existující vady žádosti (chybějící doklady) ani to, že ve stanovené lhůtě, prodloužené do 2. 7. 2020, neodstranila přes výzvu a poučení podstatné vady žádosti spočívající v předložení cestovního dokladu a dokladů o ubytování a pojištění - nebrání se tedy, že by tyto doklady včas předložila nebo že by je předložit neměla. Žalobkyně správním orgánům vytýká, že nebyly dány důvody pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože jí nebyla poskytnuta přiměřená lhůta k odstranění vad žádosti podle ust. § 45 odst. 2 ve spojení s ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Na soudu bylo tedy posoudit, zda měly správní orgány žalobkyni poskytnout delší lhůtu k odstranění vad žádosti, příp. řízení z důvodu vzhledem k žádosti žalobkyně přerušit.
28. Správní orgán není povinen vyhovět každé žádosti žadatele o přerušení řízení podle ust. § 64 odst. 2 správního řádu, což potvrzuje i ustálená judikatura správních soudů.
29. Podle právní věty rozsudku Krajského soudu v Brně čj. 62 A 163/2017-76, ze dne 31. 1. 2019, publ. ve Sb. NSS pod č. 3889/2019, platí, že „*Povinnost správního orgánu přerušit řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004 není automatická a neomezená.*“
30. Městský soud v Praze vyložil již v rozsudku ze dne 9. ledna 2013, čj. 5 Ca 117/2009-39, že „*Ustanovení § 64 správního řádu rozlišuje ve vztahu k institutu přerušení řízení několik skupin případů. Podle odstavce 1 správní orgán může přerušit řízení v situacích zde vyjmenovaných, aniž by tento úkon byl vázán na nějaké podmínky; podle odstavce 2 správní orgán přerušit řízení o žádosti (tj. přerušit je musí) na žádost účastníka; podle odstavce 3 správní orgán může přerušit řízení zahájené z moci úřední, ovšem pouze z důležitých důvodů a nesmí to být v rozporu s veřejným zájmem. Jazykový výklad § 64 odst. 2 správního řádu je tedy jednoznačný: podle něj tu nemá správní orgán prostor pro úvahu. Ustanovení je však třeba vyložit i s ohledem na jeho smysl a na zásady správního řízení. Podle § 6 správního řádu vyřizuje správní orgán věci bez zbytečných průtahů; podle § 2 odst. 2 správního řádu*

uplatňuje správní orgán svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla svěřena. Obě tyto zásady budou zpravidla fungovat jako korektiv ve prospěch účastníka řízení; podle přesvědčení soudu se však uplatní i tam, kde by naopak účastník využil zdánlivě neutrální procesní možnost nikoli za účelem, pro nějž byla do zákona vložena, ale pouze s cílem získat pro sebe neodůvodněnou výhodu.“ Tento rozsudek je v rozhodovací praxi správních soudů následován do současnosti (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2019, č. j. 46 A 150/2017- 28, nebo rozsudek zdejšího soudu v cizinecké věci ze dne 18. března 2014, čj. 30 A 72/2012-95).

31. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 11 A 13/2010 – 25, platí, že *„smyslem institutu přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004 je zejména umožnit účastníku řízení, aby měl časový prostor k tomu, aby mohl obstarat doklady potřebné pro doložení důvodnosti žádosti o zahájení řízení, popřípadě časový prostor pro to, aby zvážil, zda na své žádosti setrvá. Dobu, na kterou řízení přeruší, pak posuzuje a o její délce rozhoduje správní orgán. Správní úřad není povinen vždy na žádost účastníka řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004 řízení přerušit. Je oprávněn tak neučinit s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení. V případě opaku by soud umožnil výklad, podle něhož by byl účastník správního řízení oprávněn libovolně a případně i bezdůvodně prodlužovat správní řízení.“*
32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č. j. 4 As 16/2017 – 45, uvedl, že *„[u]stanovení § 64 odst. 2 správního řádu sice stanoví, že správní orgán má řízení na základě žádosti účastníka řízení přerušit, podle Nejvyššího správního soudu však nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že tak musí učinit pokaždé, kdy je o to požádán. Při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení je totiž podle Nejvyššího správního soudu třeba posoudit, zda je naplněn smysl a účel institutu přerušení řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí ve věci samé, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k doplnění (odstranění nedostatků) jeho žádosti. Pokud je však zjevné, že účastník řízení žádostí o přerušení řízení zamýšlí řízení pouze prodlužovat a oddalovat tak rozhodnutí ve věci samé, či jinak zneužívá tento procesní institut, pak je na místě žádosti o přerušení řízení nevyhovět.“*
33. Popsanou judikaturu soud shrnuje následovně: Správní orgán není povinen přerušit řízení podle ust. § 64 odst. 2 správního řádu vždy, když o to žadatel požádá. Smyslem přerušení řízení je možnost vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí, např. umožnit účastníku řízení, aby měl časový prostor k tomu, aby mohl obstarat doklady potřebné pro doložení důvodnosti žádosti o zahájení řízení. Jelikož je správní orgán povinen věci vyřizovat bez zbytečných průtahů, může správní orgán žádosti o přerušení nevyhovět v případech, kdy byla podána v rozporu s popsáním smyslem přerušení řízení a jejím cílem bylo pouze získat pro sebe neodůvodněnou výhodu. Správní orgán je oprávněn žádosti o přerušení řízení nevyhovět s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Jiný výklad ust. § 64 odst. 2 správního řádu by vedl k tomu, že by žadatel mohl svými žádostmi o přerušení řízení bezdůvodně a libovolně protahovat řízení do nekonečna. Správní orgán žádosti o přerušení řízení nevyhoví zejména tehdy, pokud účastník řízení žádostí o přerušení řízení cílí k prodloužení řízení a oddalování rozhodnutí ve věci samé.

34. V posuzované věci byl žalobkyni poskytnut čas k předložení cestovního pasu, dokladu o příjmech, dokladu o ubytování a dokladu o pojištění v délce 59 dnů (od 4. 5. do 2. 7. 2020) a žalobkyně žádala podáním ze dne 1. 7. 2020 o dalších 183 dní s odůvodněním, že je proti ní vedeno řízení o správním vyhoštění, ale žalobkyně plánuje zahájit podnikání a do šesti měsíců si podnikáním vytvořit příjem, který doloží.
35. Soud aprobejuje závěr žalované v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí o přezkumu usnesení o nepřerušení řízení, že žalobkyně měla přiměřený čas pro zajištění náležitostí žádosti a že jí k tomu poskytnutá lhůta byla dostatečná. V tomto ohledu je nutno posuzovat každý jednotlivý doklad, jež měla žalobkyně předložit, přičemž i jen nepředložení jediného z nich mohlo vést k zastavení řízení. Za prvé šlo o cestovní doklad. Žalobkyně byla vyzvána k jeho předložení a poučena o negativních procesních následcích jeho nepředložení. Žalobkyně ho v řízení před správním orgánem prvního stupně nepředložila, jeho nepředložení neodůvodnila, ale předložila ho až v průběhu odvolacího řízení, kdy z jeho obsahu (data vystavení) vyplynulo, že ho měla k dispozici od počátku správního řízení. Ohledně pasu žalobkyně netvrdila, že by jí něco bránilo ho předložit, tudíž neosvětlila žádný relevantní důvod přerušení řízení. Odvolací orgán k předložení cestovního dokladu nemusel přihlížet podle ust. § 82 odst. 4 věta první správního řádu, protože evidentně nešlo o doklad, který žalobkyně nemohla předložit dříve. Bez ohledu na ostatní doklady by tedy nepředložení cestovního dokladu jako důvod zastavení řízení obstálo.
36. Pokud jde o doklady o ubytování a pojištění, i k jejich dodání byla žalobkyně vyzvána a poučena, že nepředloží-li je, bude řízení zastaveno. V celém správním řízení je žalobkyně nepředložila a jejich nepředložení neodůvodnila. Žalobkyně netvrdila, že by jí něco bránilo je předložit, tudíž neosvětlila žádný relevantní důvod přerušení řízení. Správní orgány nemohly tudíž pochybit, kdy ve vztahu k těmto dokladům řízení nepřerušily. Bez ohledu na ostatní doklady by tedy nepředložení dokladu o ubytování a dokladu o pojištění jako důvod zastavení řízení obstálo. Jinými slovy, námitka nepřerušení řízení ve vztahu k těmto třem dokladům nemohla být důvodná, protože žalobkyně ani ve správním řízení ani v žalobě neuvedla žádný důvod, který jí v poskytnuté lhůtě bránil tyto doklady předložit. V souladu s výše citovanou judikaturou tak správní orgány nemohly pochybit, když řízení přes žádost žalobkyně nepřerušily, protože žalobkyně ani nežádala o poskytnutí časového prostoru k zajištění těchto dokladů.
37. Jelikož prvoinstanční rozhodnutí (viz jeho str. 3) i napadené rozhodnutí (viz jeho str. 8 a 9) stálo mj. na tom, že žalobkyně včas nepředložila cestovní doklad, doklad o pojištění a ubytování, kdy nepředložení dokladů by jako důvod zastavení řízení obstálo, bylo v podstatě nadbytečné zabývat se jádrem žalobní argumentace vztahující se k dokladu o příjmu žalobkyně.
38. Nicméně soud konstatuje znovu s odkazem na výše citovanou judikaturu, že správní orgán musí řízení k žádosti účastníka přerušit tehdy, pokud osvědčí, že potřebuje čas k doplnění žádosti, aniž by bylo zjevné, že cílem žádosti jsou průtahy. V posuzované věci si musela být žalobkyně vědoma toho, že doklad potřebuje, ale nemá ho, nejpozději dnem doručení výzvy (4. 5. 2020), přesto byla nečinná 58 dní až do 1. 7. 2020, kdy správnímu orgánu sdělila, že je proti ní vedeno řízení o správním vyhoštění, ale plánuje

- zahájit podnikání a do šesti měsíců si podnikáním vytvořit příjem, který doloží.
39. Obecně je povinností účastníka předložit náležitosti žádosti spolu se žádostí, příp. v přiměřené lhůtě po výzvě. Lhůta by měla být stanovena rozumně tak, aby byl účastník schopen doklad při vynaložení veškeré snahy zajistit – např. jde o dobu nutnou k dostavení se do úřadu, požádat o doklad a vyčkat jeho obdržení. Správní orgán, který k předložení takového dokladu vyzval, musí poskytnout takovou lhůtu, která je pro získání tohoto kterého dokladu dostatečná. Aby však mohl přiměřenost lhůty posoudit, musí buď vycházet z obvyklých lhůt, nebo být účastníkem informován o plánovaném průběhu zajištění konkrétního dokladu (kam musí pro něj jít, kdy očekává jeho vydání atp.). Lze dodat, že lze přihlížet k době nutné pro obstarání dokladu, který spočívá v potvrzení o určitých skutečnostech, avšak nikoli době nutné pro vytvoření skutkových podmínek pro vystavení potvrzení (např. než účastník studium ukončí, než získá prostředky, než získá ubytování atd.). Proto nemohly správní orgány pochybit, když řízení nepřerušily, pokud žalobkyně svou žádost odůvodnila jen tím, že aktuálně nepodniká, ale plánuje podnikání zahájit a vytvořit tak v příštím půlroce zisk, aniž by osvědčila, že, proč a od kdy nepodniká, zda a jak se podnikání pokusila zahájit, co jí bránilo, přičemž nelze přehlédnout, že tvrdila-li žalobkyně v žádosti o přerušování řízení ze dne 1. 7. 2020, že je proti ní vedeno řízení o správním vyhoštění, žalobní tvrzení o skončení řízení o vyhoštění dne 30. 4. 2020 toto jednoznačně vyvrací.
40. Soud shrnuje, že správní orgány nepochybily, když řízení o žádosti žalobkyně zastavily a žádosti žalobkyně o přerušování řízení nevyhověly. Relevantním důvodem pro přerušování řízení nemohla být potřeba času tvrzená žalobkyní, aby se mohla pokusit o opětovné zahájení podnikatelské činnosti a získání dostatečných příjmů na území, zvláště pokud se tento důvod netýkal dalších třech vyžádaných dokladů (cestovní doklad, doklad o pojištění a ubytování). Pokud žalobkyně namítla, že jí nesvědčilo žádné pobytové oprávnění ani fikce pobytu, pak toto tvrzení ve správním řízení nevznesla ani jej neprokazovala, nemůže tudíž jít o důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
41. Soud neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

42. Podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalovaná při jednání soudu uvedla, že náhradu nákladů řízení nepožaduje, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. května 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu